

INTERMEZZO

Jak detektivové odhodlaně mizí ze scény, Willard jim mává; když už jsou pryč, mávání přejde v opovržlivé odmávnutí. Přestoupí si doprostřed dopředu a promluví k divákům, podobně jako když k nim vedl proslov. Za jeho zády mezitím VHJ pomalu připravují scénu a Kristýna s Alanem a Reném zaujmou pozice. Tj. Kristýna do křesla, Alan s notýskem vpravo, René využívá celou levou část jeviště.

W: Dámy a pánové, následující scéna je poslední. Není vtipná ani dojemná, je nezvykle krátká a neobyčejně brutální. Prosíme proto slabší jedince, aby raději odešli. Silnější jedince prosíme, aby se pokusili nezvratet hned zde v jevišti, nýbrž až na nejbližší toaletě. Děkuji. (*Willard se spokojen sám se sebou odproučí z jeviště*)

SCÉNA VI.

K (*polichocně, na detektivy se i letmo podívá*): Vy se mnou budete dělat interview? Takže vy jste i novináři (*zatleská*)! A pro který časopis pracujete?

AT (*nezúčastněně*): Profil.

K (*začne si připravovat líčení, pořád má potěšený tón*): Aha, tak ten neznám. A budou v tom Filu rovněž moje barevné fotky?

AT (*odsekne*): Samozřejmě.

K (*už obvyklým povýšeným tónem*): V pořádku, ptejte se.

AT (*pátravě, dělá si poznámky do bločku*): Vaše výsosti, čtete ráda?

K (*mimochodem, maluje se*): Ano.

AT (*bezprostředně navazuje další otázkou, zrakem mezi poznámkami*): Jakou knihu máte nejraději?

K (*na chvilku se přestane malovat, zaraženě se podívá do prostoru*): Nejraději?

RD (*opakuje, vědoucně, celou dobu se na ni díval jak liška na slepici*): Nejraději.

K (*zamyslí se nad tím, ale není v tom moc efektivní*): Naposledy jsem četla ... takovou tu ... s těmi malými písmenky a čísličky.

RD (*hloupě, podívá se na Alana*): Jízdní řád?

AT (*netrpělivě vysvětlí Renému*): Myslí Bibli.

AT (*vrátí pozornost ke Kristýně, velmi důrazně vysloví „líbila“*): A líbila se vám ta kniha?

K (*zeširoka, už zase nedává pozor, maluje se*): Byla dost tlustá.

AT (*netrpělivě, „líbila“ teď už vyloženě přežene*): Ano, ale ... líbila se vám?

K (*s lehkým úsměvem, maluje se*): Když já si na autora nevzpomínám!

RD (*důrazně a přísně do toho skočí*): Stýská se vám po Švédsku?

K (*úsměv rychle mizí, suše*): Ne.

RD (*nechápe*): Jak to? Máte tam příbuzné ...

K (*sušeji*): Tchyni.

RD (*pořád nechápe*): Vy ji nemáte ráda?

K (*ledově*): A vy?

RD (*založí ruce na prsou, odmítavě*): Já nemám tchyni.

K (*s povzdechem*): Tak vidíte.

RD (*skepticky se podívá na Alana, ten bezradně pokrčí rameny, René jako když mimochodem vytahuje pistoli a s povzdechem se ptá*): No dobrá, dvakrát měř a jednou řež. Zkusím to ještě naposledy. Máte nějaký oblíbený sport?

K (*bez zájmu*): Manikúru.

RD (*podrážděně*): Zajímavé, a nějaký oblíbený sportovec?

K (*nuda*): Alfréd Nobel.

AT (*zvedne zraky od notesu, nevěřičně*): Už zase?

RD (*s pasivní agresí*): Máte raději první nebo druhou světovou válku?

K (*pokrčí rameny*): Něco mezi.

René pohlédne na Alana, gesty se zuřivě dožaduje vysvětlení, není spokojený s tím, jaké odpovědi dostal, a neví, zda má střílet nebo ne. Alan mezitím dával dohromady data, pekelně se soustředil, v rovnici mu ale cosi nesedí.

AT (*konstatuje chybu v Matrixu*): Počkej René, něco je špatně. Ten test nemůže fungovat. (*jde za René a odtáhne si jej kousek víc vlevo*)

RD (*ještě než k němu dojde, poklesnou mu ramena, otráveně, trucovitě*): Ježíšikriste, už zase?

AT (*naléhavě vysvětluje*): Je to nesmysl. Vzpomínáš si na můj test?

RD (*arogantně, pohled při tom upne kamsi do výšin*): Živě. Minul jsem.

AT (*pokračuje ve vysvětlování*): Willard říkal, že zombie mým testem projde, protože její chování je ...

RD (*doplní jej, snaží se vyřešit, o co Alanovi jde*): ... normální.

AT (*už trochu zoufale, hledá u Reného potvrzení*): Ale jazykové chování ... je přece taky chování, ne?

RD (*ted' mu to došlo*): Aha! Takže zombie žádné problémy se slovy mít nebude.

AT (*s rostoucí panikou*): Přesně tak! A navíc, Kristýna to být nemůže, chybí motiv. (*Oba se na Kristýnu úkosem podívají, ta nezúčastněně dokončuje sebezušlechťování*)

RD (*odstrčí Alana, vyzývavě se postaví vedle Kristýny, nespouští z ní nenávistný pohled*): ... ještě poslední otázku ... (*namíří, krutým pomstychtivým hlasem*) Hodlám vás zastřelit, bojíte se?

K (*jako kdyby jí někdo žádal o podpis, rozhodně se nebojí, ale podívá se na něj*): Ale ano, samozřejmě.

AT (*zoufale se snaží přijít na to, co přehlédl*): No tak vidíš, ona to není. Musí to být někdo jiný ... ale kdo?

RD (*pomalou otočí hlavu směrem k publiku, s úsměvem d'ábla na tváři, pak zařve*): Ať žije evoluce! (*vystřelí, Kristýna je střelená, Alanovi vypadne notes z rukou, světla zhasínají*)